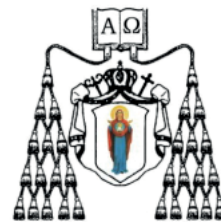

тично робимо зло. Тут сказано, що це вже не роблю я, але гріх, що живе в мені. В посланні до Галатів ця правда розкрита ще глибше. Тут чітко вказано, що гріх діє особливо через пожадання тіла, які потім поневолюють людину. Це нечистота, алкоголізм, наркоманія, обжерливість...

Пожадання в людині розбуджує, часто доводячи до крайнощів, система світу через засоби масової інформації, декадентську музику, нечисті зображення, рекламу і пропагування споживацького способу життя. Протиставитись цьому – це надзвичайний героїзм. Для цього потрібно мати надзвичайну силу. Тому ми молимося, приступаємо до Святих Тайн, упокоряємося, щодня каємося і визнаємо свої гріхи. Тоді отримуємо не тільки силу, але й благодать для подолання своєї слабкості, а також системи світу і духа зла, який впливає на нас разом зі світом. Знову потрібно усвідомити, що наша боротьба є проти тіла, світу і диявола, як навчає нас Катехизм. А ця боротьба має сенс! Йдеться про вічне життя! Ми не знаємо ні дня, ні години, а кожен акт любові, кожне упокорення, найменша перемога над собою з любові до Ісуса і з метою спасіння своєї душі має величезне значення. Також якщо жертвуємо це за навернення інших, то кожне наше терпіння і приниження опосередковує благодать для інших. Аж тоді, коли відкриється книга життя, в якій кожна сторінка є наче один день, там будуть записані наші жертви, наші молитви і наша боротьба в думках та почуттях проти гріха, який є в нас, і проти сил темряви, які діють особливо через систему світу.

Якщо ми ведені Духом Божим, то Закон більше не може нас судити, бо Дух Божий не веде нас до гріха. Навпаки, Він дає нам силу до боротьби. А якщо падаємо, Він дає нам силу відразу ж каятися, відразу вставати і далі боротися та не залишатися в розпачі чи в дусі зради своєї душі та Ісуса, який, щоб викупити нас, заплатив за нас Своєю смертю.

Візантійський Вселенський Патріархат

Контактна e-mail адреса: byzcatpatriarchate@gmail.com

<http://vcpatriarhat.org/>

«Не бійтесь: знаю бо, що ви шукаєте Ісуса Христа розіп'ятого. Нема Його тут, бо він воскрес, як ото сам прорік» (Мт. 28,5-6)

СЛОВО ЖИТТЯ від 05.5. до 19.5.2019 – I Кор. 11,31-32: «Якби ми самі себе осуджували, то нас би не судили. Коли ж Господь нас судить, Він нас тим поправляє, щоб не були ми засуджені зі світом»

від 19.5. до 02.6.2019 – Гал. 5,17-18: «Бо тіло пожадає проти духа, і дух пожадає проти тіла. Вони суперечать одне одному, так що ви не можете робити того, що хотіли б. А коли Дух вас водить, то ви не під Законом»

Листи з УА 5/2019

Великоднє пастирське послання

Христос воскрес!

Ми знову переживаємо свято славного Христового Воскресіння. Христос воістину воскрес, хоча й сьогоднішні західні богослови у своїй сліпій гордості заперечують цю найосновнішу правду віри. Плодом цих релігійних спекулянтів з духом невіри є Божа кара масового відпаду християн у Європі. До того ж, Європа потерпає від гендерної ідеології, яка пов'язана з викраданням дітей із лицемірним обґрунтуванням, що начебто йдеться про захист дітей від т.зв. домашнього насильства. Крім того, Європа ісламізується, тобто йдеться про вимирання християнства. Так звані євро-цінності насправді є євро-збоченнями та євро-автогеноцидом.

Воскреснувши з мертвих, Ісус довів, що є Всемогутнім Богом, Господом неба і Землі, хоча й з любові до нас принизився аж до хресної смерті. В Його хресті і в Його смерті є перемога над гріхом і дияволом. Його Воскресіння – це славний тріумф над смертю, і ми вже сьогодні через хрещення і віру беремо участь у Його новому житті, хоча й аж до своєї смерті повинні боротися з гріхом, дияволом і брехливою системою світу.

Що переживали апостоли в неділю зранку, коли Господь Ісус воскрес із мертвих і з'явився Своїй Матері? Відколи Ісуса схопила храмова сторожа, апостоли переживали великий страх. Коли раннім-ранком Магдалина стукала у двері та вигукнула: «Гріб порожній!», – їхній страх ще збільшився. Невдовзі прибігли жінки і також звіщали, що гріб порожній і що в ньому бачили двох юнаків у білих одежах. Вони їм сказали: *«Чого шукаєте живого між померлими? Нема Його тут, бо Він воскрес, як сам прорік».*

Петро з Іваном біжать до гробу. Камінь відвалений! Печать зламана, але не видно ніяких слідів застосування сили. Петро перший входить до гробу і бачить, що полотна, якими був огорнений мертвий Ісус, лежать на своєму місці. Тільки хустина є збоку. Воїнів біля гробу нема. Вони втекли зі страху від появи ангела, який відвалив камінь. Коли апостол Іван побачив порожній гріб, то повірив, що Христові пророцтва про те, що Він буде розп'ятий і на третій день воскресне, не є символічними, але реальними та історичними! Христос дійсно воскрес, як кілька разів про це говорив апостолам, але вони цього не розуміли. Петро з Іваном повернулися, щоб звістити іншим апостолам

Якщо нас спіткають якісь терпіння, то маємо їх з вдячністю прийняти, навіть якщо терпимо несправедливо, і усвідомити, що це наше чистилище за інші гріхи, за які ми ще не надолужили. Бог простив нам їх, коли ми жаліли за них, але не досить після сповіді помолитися коротку молитву. Гріх прощений, але він уразив нашу душу і порушив наше відношення до Бога, як каже Господь Ісус: *«Хто грішить, є рабом гріха»* (Ів. 8,34). Щоб звільнитися від гріхів і відновити наше відношення до Бога, треба надолужити за них через приймання терпінь, добрі вчинки і наслідування Христа. Інакше, якщо б ми померли і гріхи були б нам прощені, але не були б надолужені, нас чекає очисне терпіння в чистилищі. Адже коли ми грішимо, то відкриваємося певному духу, наприклад, духу себежалю, заздрості, мстивості, нечистоти, мамони, жадібності, гордості. З'єднання з таким духом обманює і раниць душу. Щоб настало оздоровлення, ми потребуємо не тільки отримати прощення провини, але й пройти процесом зцілення. Це відбувається якраз тоді, коли ми терпеливо приймаємо наші хрести і терпіння, що також зміцнює наше відношення до Господа Ісуса. Коли цього не робимо, а тільки ходимо до сповіді, але не боремося з гріхом, то гріх розростається і приводить нас до внутрішнього рабства, так що ми до нього звикаємо і стаємо сліпими на нього. Отож, кого Бог любить, як каже Писання, того відвідує з хрестом, щоб позбавити нас мук в чистилищі, яка каже святий Августин: *«Боже, тут, на Землі, ріж мене і бий, але врятуй від мук у вічності».* Отож, коли Бог нас судить, це є для нашого добра і з любові до нас, навіть якщо ми цього не розуміємо. Тому Божі суди є для нас самих найбільшим добродійством. Зрештою, ми зупиняємося 7 разів на день і розбуджуємо жаль. Слова Псалма вказують на те, що ми повинні сім разів на день дякувати Богу за Його справедливий суди: *«Хвалитиму Тебе сім раз на день за Твої присуди справедливі»* (Пс. 119,164).

Слово життя Гал. 5,17-18

«Бо тіло пожадає проти духа, і дух пожадає проти тіла. Вони суперечать одне одному, так що ви не можете робити того, що хотіли б. А коли Дух вас водить, то ви не під Законом»

У 7-й главі послання до Римлян, яку ми вивчали у минулі тижні, кілька разів підкреслюється, що ми хочемо робити добро, але автома-

Після операції в Софійки ще був кір. Лікарі дуже хвилювалися за неї, тому що кір дає ускладнення і блокує імунітет (котрого в Софійки на той момент і так не було), але Господь мав свій план! Софійка перенесла кір найлегше зі всіх у лікарні! А також я (хоч ніколи не хворіла кором) не захворіла, хоча в лікарні було багато хворих. Всі кашляли, гарячкували, приміщення не провітрювалося...

Звичайно, були різні важкі моменти. Але дякуємо Ісусу за Його вірність. Він справді укріпив нас Своєю благодаттю і дав сили це все пережити. Дякуємо і вам усім, цілій Правовірній церкві, що так нас підтримали!

Дякуємо Ісусу за все і за вас!

Мар'яна, м. Трускавець

Слово життя I Кор. 11,31-32

*«Якби ми самі себе осуджували, то нас би не судили.
Коли ж Господь нас судить, Він нас тим поправляє,
щоб не були ми засуджені зі світом»*

Під час молитовних зупинок ми поступово відкривалися Божому слову, щоб воно на нас діяло. Це було послання до Римлян, 7-а глава, де говориться про Божий закон, а також про інший закон – закон гріха. Закон Божий святий. Ми визнаємо це, а все ж порушуємо його. Який вихід? Тільки один – покаяння. А в чому полягає покаяння? В тому, що я зізнаюсь перед собою у гріху. У Першому посланні до Коринтян написано: *«Якби ми самі себе осуджували, то нас би не судили»*. Але з цим судом, з цією правильною самокритикою, ми не можемо залишитися на півдорозі. І Юда судив себе самого, але у відчаї закінчив як самогубець. Справжнє судження самого себе має бути пов'язане з вірою в те, що за мої гріхи заплатив Ісус Христос. Тобто я віддам свої гріхи Йому, під силу Його крові. А тоді здійснюється: *«Якщо ми ходимо у світлі, кров Христа очищає нас від кожного гріха»*.

Прикладом правдивого покаяння є розбійник на хресті. Він визнав свій гріх і сказав: «Ми терпимо справедливо». Але потім він звернувся до Ісуса, визнав, що Ісус є Спасителем, і попросив, щоб Він прийняв його до Свого Царства.

про те, що гріб дійсно порожній. Магдалина далі стоїть біля гробу і плаче. Їй з'являється Ісус, але вона не впізнає Його – думає, що це садівник. Ісус запитує її: *«Жінко, чому плачеш?»* Коли згодом Ісус звернувся до неї по імені, їй відкрилися очі і вона Його впізнала. Тоді з великою радістю вона біжить і, задихана, звіщає апостолам: *«Я бачила Господа!»*

Тим часом до гробу прийшли інші жінки, а коли вони поверталися від гробу, їм з'явився Ісус і промовляв до них. Вони впали на землю і цілували Його ноги. Тоді відразу ж пішли та розповіли апостолам, що бачили Господа і що Він до них говорив. Але, незважаючи на це, більшість апостолів не вірила.

Апостол Петро, роздумуючи про все, що бачив і чув, та з болем у серці через те, що тричі відрікся Господа, мовчки залишив апостолів і пішов до гробу. Там йому з'явився воскреслий Господь. Повернувшись, Петро сказав: *«Я бачив Ісуса»*, – і залишався в тихій радості, але одночасно у болі через свою зраду.

Відразу після обіду два учні поверталися додому, в Емаус. По дорозі до них долучився Ісус. Він пояснював їм Писання, а коли вони прийшли в Емаус, дозволив їм Себе впізнати при ламані хліба. Тоді вони поспішно повернулися в Єрусалим, щоб якомога швидше розповісти про це апостолам. Як тільки звістили радісну новину, сам Ісус став посеред них і сказав переляканим апостолам: *«Мир вам!»*. Він показав свої проколені руки і ноги та сказав, щоб вони доторкнулися до Нього. Але з великої радості вони гадали, що бачене ними не є дійсністю. Тому Ісус узяв кусень печеної риби і їв перед ними. Він сказав їм: *«Це Я!»*, – та доручив їм місію: йти і проповідувати прощення гріхів у Його ім'я.

На початку прилюдної діяльності Ісуса Іван Хреститель сказав народу про Месію, Спасителя: *«Серед вас стоїть Той, якого ви не знаєте»*. Святий Дух відкриває нам очі, щоб ми пізнали Ісуса. Ісус і тобі каже: *«Це Я, мир тобі, не бійся!»* *«Той, хто їсть Моє тіло і п'є Мою кров, перебуває в Мені, а Я в ньому»*.

Браття і сестри, життя коротке, смерть є певною, а після неї настане або вічне життя, або вічне засудження! Ні Будда, ні Мухамед, ні Конфуцій не позбавлять нас гріхів. Це зробив тільки Син Божий, Ісус Христос – Своєю кров'ю. Кров Христа очищає нас від кожного гріха, але при одній умові, як каже Святе Письмо: *«Якщо ми ходимо у світлі»*, – тобто якщо я признаю свої гріхи і з вірою віддам їх під силу

Христової крові. Ісус каже: *«Я – воскресіння і життя! Хто вірує в Мене, навіть вмерши, житиме»*. Вічне життя не забезпечить тобі жодна політична чи моральна система, не забезпечить його жодний союз: ні комуністичний, ні європейський, ні американський. Спасіння і вічне життя є тільки і тільки в Ісусі Христі.

Вам, дорогі віруючі, лежить на серці не тільки спасіння своєї душі і своєї сім'ї, але ви переживаєте за всю Україну. Спасіння може дати тільки Бог. Тому ви не дозволили себе звести передвиборчою кампанією і різними прогнозами газет чи телебачення, але 40 днів перед першим туром виборів ви щодня витривало молилися за вибори нового президента. Ви також продовжили молитви ще на три тижні. Президент обраний, йому дана сила і влада, яку він може використати для свого добра і добра всього народу, або на шкоду для себе і для народу. Йдеться про велику відповідальність перед Богом і народом. Всесвітній політично-економічний, а також ідеологічний тиск є надзвичайно великий. Без Божого просвітлення і сили ніхто, навіть новий президент, не може чинити справжнє добро і виступити проти зла! Кожен з нас, і він, як людина, потребує Божої допомоги! Але головним чином на вас лежить велика відповідальність! Святе Письмо закликає нас молитися за тих, які мають владу, *«щоб нам тихо та спокійно вести життя з усією побожністю та пристойністю...і щоб усі люди спаслися та прийшли до розуміння правди»* (I Тим. 2,2-4).

Тому, особливо сьогодні, прийміть своє зобов'язання перед Богом і продовжуйте молитися аж до празника П'ятидесятниці!

Бог впливає на серця царів, але ваша молитва віри впливає на Всемогутнього Бога! Стійте у вірі. Від вашої молитви віри та вашої витривалості залежить духовне воскресіння України!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Ваш Патріарх і єпископи

Слово Патріарха Іллі на Неділю Мироносиць

«Якже минула субота, Марія Магдалина, Марія, мати Якова, та Саломія купили пахоців, щоб піти та намастити Його. Рано-вранці, першого дня тижня, прийшли вони до гробу, як сходило сонце, та й говорили між собою: „Хто нам відкотить камінь від входу до гробу?“ Але, поглянувши, побачили, що камінь був відвалений, – був бо дуже ве-

дихала... Ми розуміли, що ситуація складна, але чоловік мене відразу підбадьорював і говорив: «Не плач, навіть якщо має статися те найстрашніше для нас – це означає, що зараз є той найсприятливіший час для її душі!» Бог дав ласку прийняти ці слова без бунту і перебувати в них наступні дні.

Ми приїхали до лікарні. Нам відразу призначили антибіотик. Ми надіялись, що після декількох крапельниць Софійці стане легше. Але, на жаль, їй ставало гірше. Вже у лікарні вона більше часу була непритомна, ніж при свідомості. Температура не падала. Дихати ставало важче... В п'ятницю нам призначили ще один антибіотик. Сказали, що якщо він не допоможе, то навіть немає чим його замінити, бо він є один з найпотужніших. В такій ситуації людина безсила! Єдине, що тримало і допомагало не впасти у відчай – це молитва: «Довіряю Тобі, Ісусе. Вірю, Ти знаєш, що робиш!» Розумію, що це велика ласка, яку ми отримали від Бога! Бо людина своїми силами на таке просто не здібна! Наша сім'я отримала досвід, що коли приймаєш хрест – Господь Ісус дає велику допомогу: і духовну, і фізичну! Дуже дякуємо Йому за це!

В п'ятницю вже запідозрили, що в легені є рідина, але допомогти нам не могли. В інфекційній лікарні умов, щоб викачати цю воду, не було, а перевести в хірургічне відділення з інфекційним захворюванням, також не могли (щоб не заразити діток після операції). Тож Господь помножив нашу віру. Я твердо знала, що Софійка, якщо не має померти, то не помре! А якщо має, то навіть найкращий лікар не допоможе!

Коли ми були в реанімації, там чергувала знайома нашої куми. Вона їй сказала, що не знає чи Софійка доживе до ранку... В понеділок нас оглядало 17 лікарів, і хірурги, і реаніматологи, і пульмонологи... Усі лише співчутливо «хлопали по плечі». Наближалось (в середу) свято св. Миколая. Ціла церква молилася і просила про чудо оздоровлення для Софійки. І чудо сталося! На свято св. Миколая Софійка перший раз за 10 днів поїла з апетитом, температура впала і вона прийшла до свідомості!

В четвер нас перевели в Охматдит. В п'ятницю викачали багато води і гною з легені. Сказали, що на легені утворився абсцес. Через те, що рідину довго не могли забрати, ця рідина інфікувалася, тому, швидше за все, що однією операцією не обійдеться. Але обійшлося! І це велике чудо!

Щиро дякуємо усім за ваші молитви та жертви, які дуже нам допомогли пережити це випробування. А також, дуже дякуємо св. Миколаю за чудесне оздоровлення Софійки!

від камінчика. Спочатку, певний період часу, у мене були сильні болі, так що я не міг ходити. Тому я помолився «Бойову молитву», попросив від Бога певний знак. Казав: «Ісусе, якщо є Твоя воля, щоб я взяв якусь мазь від болю, то нехай ноги не болять, а якщо не маю приймати ніяку мазь, а треба буде терпіти, то прошу: дай, щоб хоч одну ніч не було болів, щоб я міг спати спокійно». Тієї ночі я добре спав, ніяких болів не було, тому не використовував ніякі мазі. Після цього біль вже не повторився. Господь все забрав, цілковито оздоровив.

Ісус зробив для мене ще одне чудо. Було так, що я мусів працювати і в неділю. А тепер я маю вихідний і можу ходити до церкви, молитися – день святий святкувати.

Більшість часу я є в Чехії, працюю на різних роботах, але коли приїжджаю додому, то не пропускаю нагоди, щоб поїхати на реколекції чи на формації. Та група, в якій я був, збиралася що два тижні. Коли я міг, то приїжджав з Чехії суто на формацію і повертався. Не хотів її пропускати, бо це є важливіше, ніж гроші, ніж час, ніж відстань. Чому важливіше? Бо це є для будування, для спасіння моєї душі, яка є вічна, а все решта – проминаюче і короткочасне, суєта суєт, як написано в Божому слові.

Ігор

Дорогі брати та сестри, хочемо поділитися з вами свідомством, яке отримали під час хвороби нашої донечки Софійки.

9 грудня в неділю у Софійки піднялася температура. Ми, як завжди, лікували симптоматично. Але стан її не покращувався, а навпаки – її ставало гірше. У вівторок ми поїхали до лікаря. Він сказав, що в нас починається кір. Ми трохи заспокоїлися, але вона на очах слабшала. В середу чоловік вже поніс її на руках, щоб здати аналізи. Аналізи були дуже погані і нас послали на рентген. Коли зробили знімок, то однієї легені вже не було видно.

Я подзвонила до лікарки в Дрогобицьку лікарню. Вона відразу сказала (по аналізах), що ми тут з вами ради не дамо. Ідьте негайно до Львова!

Коли ми виходили з дому, я побачила в Софійки прищик (такий, як при вітрянці). Зрозуміла, що з інфекційним вірусом в звичайну лікарню нас не приймуть. Відразу поїхали в інфекційне відділення до Львова. Софійка вже була в дуже важкому стані. Не ходила, тяжко

ликий. Увійшовши до гробу, побачили юнака, що сидів праворуч, одягнений у білу одягу, і вжахнулись. А він до них промовив: „Не жасайтеся! Ви шукаєте Ісуса Назарянина, розп'ятого. Він воскрес, Його нема тут. Ось місце, де Його були поклали. Але йдіть, скажіть Його учням та Петрові, що Він випередить вас у Галилеї: там Його побачите, як Він сказав вам”. І вони, вийшовши, втекли від гробу, бо жас і трепет огорнув їх, і нікому нічого не сказали, бо боялися» (Мр. 16,1-8).

«Хто нам відкотить камінь від входу до гробу?» – це було питання мирноносців, коли вони в неділю зранку йшли до гробу, щоб помазати тіло Ісуса. Вони не думали про те, що Господь сказав Своїм учням, що на третій день воскресне, хоча це чули всі, які були біля Ісуса. Але бачимо, що коли настала Його смерть, вони про це навіть не згадали. Їхньою головною турботою було помазати Тіло миром – запашними мастями, завершити обряд підготовки до похорону.

Кожен з нас має різні особисті проблеми, а також усвідомлює стан суспільства, в якому ми живемо. Тоді, розуміючи, що ми неспроможні їх вирішити, ми переживаємо щось подібне, як мирноносці: через нашу малу віру або її відсутність нам здається, наче Христос далі лежить у гробі, наче Він не воскрес, наче б живе християнство не існувало. А тому все є так, як є.

Хто відвалить камінь від гробу? Хто вчинить воскресіння? Хто врятує Україну, Чехію, Словаччину? Це може зробити тільки Бог: «Поглянувши, побачили, що камінь був відвалений, був бо дуже великий».

Багато людей навколо нас є охрещеними: чи римо-католики, чи греко-католики, чи православні... Через Тайну Хрещення ми всі були прищеплені до Христа. Біблія каже: «Всі бо ви, що у Христа християлися, у Христа одягнулися. Нема юдея, ані грека, нема невільника, ні вільного, немає ні чоловіка, ані жінки, бо всі ви одно у Христі Ісусі» (Гал. 3,27-28). Отож, живий Ісус є в кожному охрещеному. Але запитаймо: хто цим живе? На жаль, у більшості християн Ісус похований, як у гробі. Хто відвалить з їхніх сердець камінь брехні і темряви, через який вони не усвідомлюють ту правду, що Ісус є в них, що їх чекає смерть, Божий суд і вічність? Що потрібно для того, щоб настало духовне воскресіння?

У книзі пророка Єзекиїла написано: «Рука Господня була на мені, і вивів мене Господь у дусі й поклав мене серед долини; долина ж та була повна костей. Обвів Він мене навкруги них, і ось було їх дуже багато по долині, і всі вони були пресухі. І промовив до мене: „Сину

чоловічий! Чи оживуть ці кістки?» Я відповів: „Господи Боже, ти знаєш”. Тоді сказав до мене: „Пророчи над цими кістками й скажи до них: Ви, сухі кістки, слухайте слово Господнє!”» (Єз. 37,1-4). Далі Господь сказав: «Оті кістки – це все дім Ізраїля (християнські народи)». Це мертві душі. Вони потребують чути слово правди, слово, яке дає життя і яке конкретно вказує, який крок віри і покаяння необхідний для воскресіння. Це є Боже слово. Потрібно тільки прийняти його і втілити.

Юнак, якого мирноносиці побачили біля гробу, сказав їм: «Не жасайтесь! Ви шукаєте Ісуса Назарянина, розп'ятого. Він воскрес, Його нема тут. Ось місце, де Його були поклали». Той Ісус, який воскрес 2000 років тому, може і хоче воскреснути у кожному з нас та в цілій Україні, Чехії, Словаччині... Але Він хоче одного – нашої віри; Він хоче, щоб ми з вірою просили про духовне воскресіння, щоб не були, як мирноносиці, які йшли помазати мертве тіло Христа. Бог очікує від нас такої віри, яку мала Пресвята Богородиця, коли стояла під хрестом і бачила, як помирає її Син. І тоді вона вірила Божому слову, що Ісус воскресне. Господь Ісус сказав: «*Просіть і дасться вам*» (Мт. 7,7).

На жаль, байдужість молодого покоління до власного майбутнього сьогодні є наче цей камінь біля гробу. Не просто камінь, а бетон. Але Бог може підняти і цей бетон. Що маємо робити ми? Пророкувати, взивати, кричати до Бога і просити – а Він зішле Свого Духа, який неможливе зробить можливим. Боже слово каже, що той Дух, який воскресив Ісуса з мертвих, перебуває в нас (Рим. 8,11).

Кожен з нас має в житті такі «камелі» – проблеми, які не має сили вирішити. Однак Бог має силу їх відвалити, але хоче, щоб ми не тримали їх у своїх руках, щоб не боялися і віддали їх Богу, поклалися на Нього та вірили в Його всемогутність.

Якою була реакція мирноносиць, коли вони почули, що Христос воскрес? «Вони, вийшовши, втекли від гробу, бо жах і трепет огорнув їх, і нікому нічого не сказали, бо боялися». Замість радості їх сповнив страх.

Існує корисний страх: страх перед пеклом, перед гріхом, страх, щоб не стати залежним від наркотиків, алкоголю чи нечистоти. Це добрий страх, такий страх є спасительним. Але люди часто бояться, навіть не знаючи, чого і чому. Існує також особливий дух страху. Наприклад, хтось прийде і нахабно почне вас очорнювати, безсоромно розповідаючи це всім. Він не боїться, що когось очорнює. Але коли хтось інший

здається, не був п'яний, але був увесь в татуванні. Я загальмував, але водій мене, напевно, не побачив і продовжував їхати прямо на мене. Я навіть не опам'ятався, як опинився під машиною разом з велосипедом. Машина була дуже велика, а тому водій міг лише злегка відчути, що на щось наїхав. В той момент, поки він переїжджав по мені, у мене перед очима пролетіло ціле моє життя. Згадав і тата, який попав під коні, і подумав, що знов та сама історія повторилася. Прийшла думка: Хто ми такі? Думаємо, що ми є «щось», себе ставимо високо, а прийде момент, мить, і нас нема. Не знаємо що і коли може статися. Згадав рятівні слова, як владика нас вчив на реколекціях, в труднощах взивати Боже ім'я Ісус, в якому є наше спасіння. Розповідав нам приклад про аварію: як побачите, що вже все, зіткнення неминуче, зараз буде аварія, треба кричати Ісусе, Ісусе... Отож у мене перед очима ціле моє життя. Нараз блискавично прийшла думка: кричати «Ісусе, Ісусе!!!». Це була лише мить, навіть не мить, а долі секунди, адже людська думка найшвидша в світі. Я звернувся до Того, Хто створив мене і цілий всесвіт: «Ісусе, Ісусе, спаси мої ноги!». Вже й сам не знаю, чи я кричав на голос, чи то був крик душі...

Опам'ятавшись, пробую одну ногу – нога рухається. Дякую Тобі, Боже! Потім пробую другу і не можу повірити – вона теж рухається. Я знову дякував Богові. Колеса машини переїхали через мої ноги від колін до п'ят. Спочатку передні колеса, а потім і задні. Треба було зробити фотографію, бо колеса відбилися на моїх ногах. Не знаю, яким чудом я встав і пішов власними ногами. Велосипед був в такому стані, що я навіть не міг його везти, бо рама була дуже zdeформована, тому я зразу його викинув.

Коли я про це розповідав, ніхто навіть не хотів вірити. Напередодні цієї небезпечної ситуації, яка виникла, прийшла така думка: «От я стараюся, працюю, постійно на роботах, а що би було, якби сьогодні мене вже не стало?». І на це я відповів: «Господи! Нехай буде Твоя воля». Господь дав таку ласку, що зранку цього загрозливого дня 13-го числа (так, як закликала Матінка Божа у Фатімі) я особливо ревно молився, робив покаяння і прийняв Ісуса. Оскільки я прийняв Його, то і Він перебував зі мною, ні на мить не залишав мене, оточив своєю опікою та своїми святими ангелами, бо де є Бог, там є Його Царство.

Водій машини проїхав, навіть не зупинився. Це дійсно Боже чудо, що я взагалі залишився живий і що в мене не вщент потрошені ноги, а обидві залишилися цілі. Тільки на нозі два чи три роки була вм'ятина

а тепер боїмося цього, як вогню. І що тепер скажеш дитині: «Не думай шукати дівчину, не думай женитися»? Ми йому не говорили нічого, бо це і так нічого б не дало, а могло викликати протилежну реакцію. Ми про все сказали Богові.

Тут нараз ні одна сорочка синові не підійшла, і йому прийшла нав'язлива думка – за годину до весілля йти на базар і купляти нову сорочку. Через те, що довго шукав підходящу, то набагато часу спізнився. Але шлюб був призначений на конкретну годину – ніхто ж не буде зупиняти весілля, бо немає дружби. А молодий проблему з запізненням дружби вирішив легко – взяв когось іншого. Коли наш син про це довідався, то взагалі не пішов на весілля, бо це зачепило його гордість. А оскільки не пішов на весілля, то не мав змоги познайомитися з дружкою, і таким предивним чином Бог охоронив нашу родину, вислухав нашу молитву.

На сьогоднішній день мін син має хорошу сім'ю, пристойно виховану дружину і гарну донечку. Ми часто згадуємо про це Боже втручання. Які недослідимі дороги Твої, Господи. Велика сила Твоя!

Марія, 63р.

Я працюю за кордоном, в Чехії. Додому рідко приїжджаю, але дякую Богові, що мав можливість пройти перший і другий курс реколекцій в Підгірцях.

Мені треба було поновити документи, то була осінь. Роботи не було, але їхав в Чехію з вірою. Довіряв Богові, що допоможе щось знайти. Господь допоміг, не залишив мене в цій потребі самого, дав мені добру роботу. Мої сподівання не були даремними. Тепер я мав змогу працювати в Чехії в селі, за кілька кілометрів від того місця, де я жив. На дорогу багато часу не тратив, їздив велосипедом. Одного вечора, а це було в п'ятницю 13-го числа, я повертався з роботи додому. *(Приміт ка: 13-т е число – це не якийсь забобон, а число Мат ері Бож ої Фат імської. Її об'яви т а послання завж ди були 13-го числа, і кож ного місяця 13-го дня Богородиця особливо закликала людей почит ат и Її Непорочне Серце, перепрошуват и Господа Бога за гріхи свої і цілого світ у т а молит ися).* Коли я їхав, на повороті була машина. Я був на бічній дорозі і водій тієї машини теж був на бічній дорозі, виїжджав на трасу. Дорога, по якій виїжджав, була з камінцями. Це був грузовик з подвійними колесами, що транспортує машини. Водій,

дізнається, що все, сказане тією людиною, було брехнею, то вже не має відваги сказати це вголос – його опанує страх. Він може володіти фактами, може мати в руках документи, а все ж не захистить правду. Таку людину потрібно буквально піднімати підйомним краном, щоб вона зробила крок і стала на захист Ісуса та зневаженого Божого діла. Настільки може нас паралізувати наша зіпсута природа.

Людина боїться проповідувати правду, бо нею володіє страх. Але ті, які брешуть і вбивають людські душі, сповнені особливої ревності. Вони йдуть вперед і тисячу разів повторюють свою брехню... Не раз я казав Ісусові: «Господи, я так заздрю, бо ми не є такі ревні, як твої вороги, які нищать Божу справу! Вони працюють день і ніч, нічого не бояться. А ми, коли маємо сказати комусь правду у вічі, для його ж добра – боїмося, хоч самі не знаємо, чому».

Пригадую, як у 18 років я проводив у нашому місті місію. Я записав собі імена кількох людей, до яких потім зайшов, щоб розповісти їм про Ісуса. Я мусів кілька годин боротися зі страхом, молитися, і аж після того був здатний іти. А при тому Бог стільки разів каже в Біблії: *«Не бійся!»*

Первородний гріх в нас спричиняє те, що ми, які мали б підбадьорювати інших, боїмося. А ті, які чинять зло, є ревні. Коли якийсь п'яний іде вулицею, то голосно співає і нікого не боїться. Але коли маєш сказати комусь правду, то радше сховався б десять метрів під землею. Це спричиняє «Юда» в нас – первородний гріх. Ми повинні боятися гріха в нас, боятися пекла... Але цього ніхто не боїться: ні пекла, ні смерті. Де ж є наш розум? Кожен з нас помре і його чекає вічність – не 100 чи 1000 років, але вічність! А вона буде або щасливою, або нещасливою, тобто повною жахливих мук! Та цього ми не боїмося! Але якщо треба комусь допомогти, сказати йому правду, ми нездатні це зробити, в нас відбувається духовна боротьба. Божий ворог часто використовує приниження, погрози... Але той, хто боїться Бога, на подібне не реагує, він нікого не боїться. Навіть якщо йому наплюють в лице – він зітре слину і йде далі.

Тож пам'ятаймо про те, що ще сьогодні можемо стати перед Божим судом. В цьому житті усе є випробуванням: чи ми вистоїмо і залишимося вірними Богу... Тому просімо Бога за відвагу, яку мали пророки, апостоли і мученики, які віддали за Христа і своє життя та не побоялись, коли в Колізеї їх кидали диким звірам. Адже все одно колись помremo. А Ісус каже: *«Кожний, хто визнає Мене перед людьми, того і Я визнаю*

перед Моїм Отцем Небесним. Хто ж Мене зречеться перед людьми, того і Я зречусь перед Отцем Моїм Небесним» (Мт. 10,32-33).

В цей час ми згадуємо Христове Воскресіння, появу Ісуса Марії Магдалині, жінкам, апостолам; а невдовзі згадуватимемо і Його Вознесіння. Отож, якщо ми були прищеплені до нового життя воскреслого Христа, то необхідно, щоб Святий Дух оживив те, що в нас вже є. Тому нехай Він завіє, щоб розпочався процес духовного відновлення! Нехай сам Бог зробить це чудо та воскресить нас і наші народи!

Духовні поради

У Христовому Воскресінні і в нашому спасінні бере участь вся Пресвята Трійця

«Ще т рохи, і світ Мене вж е не побачит ь. Ви ж Мене побачит е, бо Я ж иву, і ви будет е жит ии» (Ів. 14,19). Ісус говорить про Свою смерть, про те, що буде покладений до гробу, а також воскресне і ніхто вже не побачить у гробі Його мертвого Тіла. Він воскресне з мертвих у Своему прославленому Тілі. Але світ не побачить воскреслого Христа. В Євангелії від Івана сказано: *«Світ Мене вж е не побачит ь. Ви ж Мене побачит е»*. Коли Ісус промовив ці слова? В четвер ввечері у горниці, можливо, між 20-ю і 22-ю годиною. На другий день, в п'ятницю, настає Його смерть, а потім, в ніч зі суботи на неділю, Христос залишає гріб, воскресає Своєю Божою силою. У Христовому Воскресінні бере участь вся Пресвята Трійця. Так, Бог Його воскресив. Але Ісус також сам воскрес Своєю Божественною силою. А ще Боже слово каже: *«Коли Дух Того, хто воскресив Ісуса з мертвих, мешкає у вас, то Той, хто воскресив Христа з мертвих, оживить і ваші смертні тіла Духом Своїм, що живе у вас»* (Рим. 8,11). Отож, вся Пресвята Трійця бере участь в ділі Христового Воскресіння. А також вся Пресвята Трійця бере участь у нашому спасінні. Отець так полюбив нас, що дав Свого Сина. Ісус прийняв цю волю Небесного Отця і довершив її за кілька годин після цих слів, промовлених у вузькому колі апостолів. А Святий Дух реалізує діло, яке Христос здійснив у часі. Він реалізує його і тепер в кожному з нас, коли ми актуалізуємо Тайну Хрещення, якою ми були занурені до Христової смерті і Його Воскресіння.

Ми з чоловіком стараємося жити по-євангелійному – так, як вчить нас Ісус і апостоли. Мого сина, який є ненавернений, товариш запросив на весілля бути дружбою. Нас з чоловіком також запросили, бо ми сусіди. Хлопці були майже однолітками, разом виростали. Про весілля ми знали заздалегідь. Знали також і хто буде за дружку нашому синові (але син ще не був знайомий з нею).

Як доброчесні батьки, ми хотіли, щоб син мав благополучну сім'ю. Ми часто говорили йому, що вже пора женитися, бо мав вже 30 років, але він не одружувався. Звичайно, що нас, як батьків, боліло серце, коли дивилися, що син ходить сам, не може знайти гарну дівчину – добру дружину.

Одного разу я пішла в магазин, потребуючи щось купити. Але навіть не сподівалася, що мене там буде чекати шокуюча картина. В магазині я зустрілася з майбутньою дружкою сина і була просто шокована від того, що побачила. Вона була не те, що непристойно одягнена, а, можна сказати, взагалі не одягнена. Я не думала, що так можна ходити, а тим більше по вулиці. Дух світу так запустив свої пазури до душ і сердець молоді, що вони навіть не усвідомлюють, що грішать. Ворог людських душ хоче затягнути до пекла якнайбільше людей, і послуговується модою. Мода стала ідолом дівчат.

Зовні дівчина виглядала приваблива, висока, по-професії – модельєр. Але це тільки зовнішність, а яка ж то тоді її душа, якщо вона так показала на люди? Яке вона має мислення? До християнського дуже далеко. Коли я прийшла додому, то розказала чоловікові все, що побачила. Його також шокувала така поведінка дорослої дівчини.

З наближенням дня весілля наша тривога зростала, адже та дівчина може сподобатися нашому синові і ще, не дай Боже, будемо мати таку невістку. А яких можна очікувати онуків від такої матері?

До весілля залишилося кілька днів. Бачили, що все вже було підготовлене, сплановане, хід подій змінити не можна. Ми, як істинні люблячі батьки та християни, вирішили усіма духовними силами вести наполегливу боротьбу за свого сина: стукати у небесну браму і волати до Бога. Тому ми з чоловіком взяли триденний піст, а також в молитвах взивали до Господа за долю свого сина. Це був період боротьби. Молилися дев'ятницю та інші молитви.

Настав день весілля, субота. Нічого не змінилося. Ми з чоловіком збираємося, син теж вдягається, вибирає сорочку. А ми тільки зі смутком за всім спостерігаємо. Досі ми часто просили сина, щоб женився,

не було в касах. Жінки ще декілька разів пробували придбати квитки, але їм відповіли, що поїзд, яким вони зазвичай поверталися додому, в той день не поїде, а на наступні два поїзди квитків нема, залишилися лише дуже дорогі. Оскільки жінки наполягали на своєму, їм сказали, що якщо хочуть, то можуть звернутися до керівництва. Двоє з них пішли поговорити з начальником. Він їм сказав те саме: поїзда не буде, неможливо нічого зробити, такі питання вирішуються не два дні наперед, але два тижні наперед, попередньо написаною заявою – проханням про подачу поїзда. Тоді дзвонили на «гарячу лінію», знов просили про допомогу, бо ж вони пенсіонери і не мають коштів добиратись автобусом. Але знову все виглядало безрезультатним.

Після цього йшли на молитву. Спочатку, як заохочення до молитви, зачитали уривок з Пастирського послання Патріарха Іллі на Великий піст, в якому йшлося про прощення і молитву за владу: *«...весь час потрібно молитися за тих, які мають владу в Україні... і за місцеву владу, як у Львові, так і в Івано-Франківську, Тернополі... Тому і ми молимося за владу, як нас до цього закликає Святе Письмо (1 Тим. 2,8). Якщо маємо в своєму серці гіркість щодо представників влади, то Ісус закликає нас до прощення. Через ваше прощення представники влади отримають світло і силу, а також справжню мудрість... Це програма на час Посту. Першим кроком є прощення. Почнімо його реалізувати ще сьогодні»*. Аж моторошно було слухати: таким актуальним і пророцьким було дане слово, особливо у цей час, коли вирішується майбутнє України. А потім молились молитовну модель з книжки Отця Патріарха «Отче, прости їм!», де в останній частинці мали конкретно прощати. Жінки прощали також тим урядовцям, які не вийшли їм назустріч в питанні з квитками на поїзд. Наприкінці молитви всі подякували Господу Ісусові за те, що Він вислухав нас та має вихід і з цієї невіршальної ситуації з квитками. На другий день, в неділю рано, одна жінка зворушено сказала: «Прийшла SMS, що спеціально на наше прохання подають поїзд – сто вільних місць!». Усі в захваті дякували Господу! Всі дякували і за Отця Патріарха Іллю, який навчив нас, як маємо молитися і що маємо робити, щоб Господь міг діяти. Віримо, що і всі інші молитви, особливо за духовне воскресіння України, є вислухані Господом!

сестри

«Ви ж Мене побачит е...»

Ісус каже апостолам: *«Ви ж Мене побачит е, бо Я живу, і ви будет е жит и»* (Ів. 14,19). Чи побачать апостоли Христа? Так, побачать Його, воскреслого, на третій день після Його смерті, а потім Він буде з'являтися їм 40 днів. Також побачать Його у світлі слави в момент своєї фізичної смерті, коли вже бачитимуть Його таким, яким Він є. Побачать Його! Перший з апостолів, який так Його побачив – один з братів, за яких просила їхня мати, щоб вони сиділи по правиці і по лівиці Христа. Тоді Ісус їх запитав: *«Мож ет е пит и чашу, яку Я п'ю?»* Яків і його брат Іван сказали: *«Мож емо»*. Ісус їм відповів: *«Мою чашу питимете»*. І таки пили: першим, хто пив чашу терпінь, був Іван. Він, один з усіх апостолів, пережив з'єднання з Христовою смертю, будучи готовим навіть померти, а тому вірно залишився стояти під хрестом. А його брат Яків був першим з апостолів, який як мученик віддав життя за Христа. Він був стятий мечем. А потім за Христа віддали життя і всі інші апостоли. Тоді вони побачили Христа! І ми Його побачимо – і цілу вічність будемо споглядати Його обличчя. Але умова – залишитися вірними Ісусові аж до кінця, до смерті.

«Того дня ви пізнаєт е...»

Ісус каже: *«Того дня ви пізнаєт е, що Я є в От ці, ви в Мені, а Я у вас»*. Так, ми пізнаємо це тоді, коли вийдемо з часу, коли вже настане цей вічний день, коли час більш не буде обмежувати наше життя. Ми матимемо це пізнання, що Ісус є в Отці, ми в Ньому, а Він в нас. Але також тепер через Святого Духа Ісус дозволяє нам внутрішньо пізнати правду цього таїнства. Це велика глибина – пізнати, що Ісус є в Своему Отці, ми в Ньому, а Він в нас. Ісус є в нас, а ми в Ньому. Він також каже: *«Хт о їст ь Моє Тіло і п'є Мою Кров, перебуває в Мені, а Я в ньому»*. Він перебуває в мені, а я в Ньому. Хто може зрозуміти це розумом? Це таїнство віри. Чи це правда, навіть якщо ми не розуміємо цього розумом? Це правда! Це реальність! А цю реальність, хоча її не розуміємо, в певний момент, в один день – в день ласки для тебе – Бог відкриє і ти її пізнаєш. Твій розум буде просвічений і ти пізнаєш, що це дійсно правда. І тоді вигукнеш: *«Я не вірю – я знаю! Я це знаю!»*. Але потім, коли знову настане темрява, потрібно з вірою приймати ці глибокі правди, як каже Боже слово: *«Праведник жит и-ме вірою»*.

Хто любить Ісуса?

Ісус каже: *«Той, у кого Мої заповіді, і хто їх береже, той Мене любить»* (Ів. 14,21). Отож, хто любить Ісуса? Той, хто прийняв Ісусові заповіді. Ісус говорить про них насамперед в Нагірній проповіді. Ці заповіді йдуть на глибину, до суті. Тут йдеться не тільки про зовнішнє дотримання заповідей, але в першу чергу про внутрішнє – ще на рівні нашого мислення. Ісус каже, що той Його любить, хто прийняв Його заповіді. Але треба зробити і наступний крок – реалізувати, зберігати їх: *«Той, у кого Мої заповіді, і хто їх береже, той Мене любить»*. Отож, що таке правдива любов до Ісуса? Відповідь цілком ясна: прийняти і реалізувати... Що? Ісусові заповіді. Тут не йдеться про якесь чуттєве відношення, але про те, щоб прийняти і виконувати Його заповіді. І не тільки зовнішньо, але й внутрішньо. Тоді справджується: *«Той Мене любить»*.

Життя – це питання відношень

Наше життя – це питання відношень. Йдеться про відношення до себе, до ближніх і до Бога.

Ми повинні любити! Яке наше ставлення до Трійного Бога? Найбільша заповідь звучить: *«Люби Господа Бога твого всім серцем, всією душею і всією силою»*. А друга подібна до неї: *«Люби ближнього свого, як самого себе»*. Отож, маємо любити Бога, любити себе і любити ближнього. А ближнього потрібно любити, як себе. Але як по-справжньому любити себе? Так, щоб бути спасеним. Тобто мушу бути правдивим щодо себе, боротися з родовищем або ядром зла в собі – з первородним гріхом. Тоді можу сказати: *«Дорогий брате, я люблю тебе, тому передаю тобі цей досвід. Хочу для тебе найбільшого добра – щоб ти був спасений. Але щоб бути спасеним, мусиш робити те, що роблю я. Іншої дороги нема. Тоді будеш щасливим на Землі і впродовж цілої вічності»*.

Кому Ісус дасть Себе пізнати?

«І Я полюблю його і дам йому Себе пізнати». Так, Ісус дасть Себе пізнати. Кому? Не студентам чи професорам теології. Хоч вони будуть уважно вивчати Святе Письмо і знати про Ягвіста і Елогіста, хоча будуть вирішувати питання девтеро-Ісаї, тріто-Ісаї і писати книги та одержувати титули – все ж вони не пізнають Ісуса. Ісус не дасть їм Себе пізнати. Якщо вони й говорять про Ісуса, то це фальшивий Ісус,

так, щоб це подобалося, щоб було на високому рівні, але простоту Євангелія, життя, яке є в ньому – вбили. Сьогодні по цілому німецькому народі бачимо плоди. Ганьба. Потрійна ганьба! Хто буде каятися? Коли нарешті признають правду? Коли нарешті визнають: *«Ми були обманені, не вірили Богу, не вірили Його слугам, пророкам, але повірили лжепророкам – еретикам, які вплинули і на II Ватиканський собор, і на постсоборний період, та внесли ересі на всі теологічні факультети?»* Це тотальне отруєння! Такі плоди приносить теологія без Божого Духа, без правдивого покаяння. Святий Дух приходить до того, хто має щире серце, правдиву самокритичність, та приймає Божі правди, Божі таїнства, і схиляється перед ними. Якщо людина їх прийме, то Святий Дух введе її до правди того таїнства, яке прийняла. Кожен може в цьому переконатися: якщо прийме Ісуса за свого особистого Спасителя і Господа та в конкретних ситуаціях реалізує цю правду, то Святий Дух вкаже йому шлях, запровадить до пізнання – так що це вже не тільки віра, але пізнання: *«Ісус мене любить. Я це знаю»*. Звісно, потім настане темрява, випробування, і мусимо далі боротися. Але ти знаєш Правду і є на Дорозі, яка веде до вічного Життя. Сам Ісус є та Дорога, Правда і Життя.

Свідчення про вислухану молитву

Великим підбадьоренням були «Молитовні вихідні» під час Великого посту. На молитву приїхало близько 75 жінок! Поштоvhом для цього було Пастирське послання Патріарха Іллі на Великий піст, а особливо конкретне пророче слово: *«Треба, щоб зокрема Західна Україна розпочала молитовну мобілізацію і духовну революцію через правдиве покаяння... Особливо старші жінки мали б з вірою молитися більше, ніж інші, передусім за український народ...»*. На «Молитовні вихідні» приїхали здебільшого старші жінки, пенсіонерки, найстаршій з них було 75 років. Три дні вони з живою вірою молилися за себе, за свої сім'ї і за цілий український народ. Молодші жінки при від'їзді зі сльозами в очах казали: *«Невже і ми на старості будемо так ревно молитися, як ці жінки?»*.

Чималим підбадьоренням було також чудо, яке Господь зробив для жінок через їх покаяння, віру і прощення. Приблизно 20 жінок їхали сюди, не маючи квитків на поїзд в зворотну сторону, бо їх уже

Ісус, коли Йому плювали в обличчя, били по голові і вклали на голову терновий вінець. Потрібно вчитися. Кожен з нас повинен вчитися, а особливо монахи і монахині мають вчитися бути «другим Христом», щоб Ісус в них жив, щоб в них перебував. А цей університет справжньої мудрості, алегорично кажучи, як ректор і декан провадить Святий Дух.

Святий Дух тебе навчить...

Самі по собі ми нездатні зрозуміти глибину Божих правд і таїнств. Тут діє Ісусове слово: *«Він навчить в вас...»* Хто? Святий Дух тебе навчить. Ніхто інший не може нас навчити. Він прийде до тебе з особистим підходом, Він навчатиме тебе. Але ти повинен хотіти, співпрацювати, а тоді Він навчить тебе. Не сказано, чи за рік, чи за 5 років, чи за ціле життя. Але Він тебе навчить. Маєш обітницю: *«Навчить в...»* Навчить бути з Ісусом, навчить жити так, щоб Ісусове життя в тобі могло рости, щоб в тобі жив Христос, щоб ти «помирав», а Ісус в тобі ріс. А далі Ісус каже: *«Нагадає все, що Я сказав вам»*. Скільки разів у певних ситуаціях ми цього потребуємо! Часто кажемо: «Якби я про це згадав!» А коли вже програємо, то кажемо: «Така проста річ, такий примітивізм, я ж це знав, але як міг тоді про це забути? І тепер за це терплю, провалив усю справу через дрібницю». Такий досвід має кожен з нас. А Ісус каже, що Святий Дух нагадає нам – нагадає у відповідний час все, що потрібно, з того, що Ісус говорив. А те, що Ісус говорив, є в Божому слові, в Євангелії.

«Нагадає все, що Я сказав вам»

Святий Дух нагадає нам все, що Ісус говорив. Але не для того, щоб ми дискутували про це, теоретизували і розчленовували, як у морзі, але без Духа Божого, тільки своїм розумом, який поставимо за найвищу норму. Так ми врешті дійшли б туди, куди дійшла славна німецька теологія. Що сьогодні роблять ці німецькі теологи? Просовають ісламізацію, але що найгірше – проповідують ересі, які поставили під сумнів усі правди християнської віри. Один їхній кардинал, який тепер перебуває в Римі, є явним еретиком, а другий є пропагатором «шлюбів» гомосексуалістів у храмах. До чого докотились славні мудрагелі, німецькі інтелектуали, з їхнім знаменитим Тюбінгеном та іншими університетами, де буквально «проціджували» різні правди, та без Святого Духа, без Його проводу, але в душі світу, в душі пихи,

це не наш Спаситель, істинний Бог. Це Ісус філософів і теологів, які самі не мають віри, самі не є навернені і не люблять Ісуса, не дотримуються Його заповідей та відкидають їх. Вони подають якісь нові оригінальні науки, щоб бути цікавими; але це не є духовною поживою для душ, це не є живе Боже слово, хоч дещо й може бути правдивим. Звісно, те слово само по собі діє, але через цих лжепророків діє дух, який є в них, і отруєє те Боже слово. Чому? Тому що вони самі не належать Ісусові, не люблять Його цілим серцем, не втратили свою душу ради Христа і Євангелії! Вони шукають кар'єру і все можливе, тільки не те, щоб втратити свою душу і правдиво любити Христа, щоб йти до суті правди, до Духа правди. Отож, кому Ісус дає Себе пізнати? *«Той, у кого Мої заповіді, і хто їх береже, той Мене любить. Хт о ж Мене любить в, т ого Мій От ець полюбит в, і Я т ого полюблю і дам йому Себе пізнат и»*.

В нас перебуває вся Пресвята Трійця

Коли Ісус на останній вечері сказав: *«Хт о ж Мене любить в, т ого Мій От ець полюбит в, і Я т ого полюблю і дам йому Себе пізнат и»*, – то раптом озвався апостол Юда Тадей, брат Якова молодшого, і запитав: *«Як це, що Ти хочеш дат и пізнат и Себе нам, а не світ у?»* Ісус йому відповів: *«Хт о Мене любить в, т ой буде зберігат и Моє слово»*. Тобто знову їм повторює, як дітям, те саме: *«Буде зберігат и Моє слово... І Мій От ець полюбит в його»*. Потім Ісус додає: *«І Ми прийдемо до нього, і в ньому закладемо жит ло»*. Це глибока правда. Це вершина таїнства Пресвятої Трійці і Її особистого відношення до нас. *«Прийдемо...»* Хто? Отець, Син і Святий Дух. *«І в ньому закладемо жит ло...»* Також Боже слово каже: *«Чи ж ви не знаєт е, що ви є храмом Бож им, і що Бож ий Дух в вас перебуває?»* І не тільки Божий Дух. В нас також перебуває Отець і Син. В нас перебуває вся Пресвята Трійця. Ми були охрещені в Ім'я Пресвятої Трійці. Одночасно ми були охрещені в Ісусове Ім'я. Ісусове Ім'я – Єгошуа – містить і Ім'я Отця, і, можна сказати, Святого Духа, тобто містить Ім'я Триєдиного Бога. В цьому Імені виражено, що Бог є моє, і твоє, спасіння. Воно не тільки означає, що Бог є Всемогутній, Ягве – Той, Хто є – Творець. Але в тому Імені Ісус, Єгошуа, відкрито і об'явлено (бо сам Ісус об'являє нам це Ім'я) всю Пресвяту Трійцю: Отець, який нас створив і підтримує наше існування; Ісус, який за нас помер на хресті і визволив нас; Святий Дух, який реалізує Ісусові слова та Ісусове діло – Святий Дух,

який брав співучасть у Воплоченні Божого Слова, у Воплоченні Христа; Святий Дух, який також брав участь в народженні Містичного Тіла Христового – Церкви.

Ісус каже: *«Приїдемо до нього...»* До тебе прийде найдорожчий гість. Уяви собі, що до твого дому повинна прийти якась відома особа, наприклад, президент чи цар... Але до тебе прийде сам Бог, Творець, який сотворив увесь безмежний Всесвіт і вклав у нього закони! До тебе прийде Володар володарів і Цар царів! Перед Ним мусить прихилитися кожне коліно, і духовний світ, і той негативний духовний світ – демонські сили. І вони мусять прихилитися перед Іменем Ісуса, перед Іменем Божим. В ньому є наше спасіння. І ми можемо не тільки взивати Боже Ім'я, в якому ми спасенні, але можемо пізнати Бога: *«Хт о ж Мене любить ь, т ого Мій От ець полюбит ь, і Я т ого полюблю і дам йому Себе пізнат и».*

«Ще багат о маю сказат и вам, але т епер ви не мож ет е зне-ст и»

На кінець Тайної вечері Ісус особисто говорить до апостолів і передає їм глибину Божих правд. *«Той, у кого Мої заповіді, і хт о їх береж е, т ой Мене любить ь. Хт о ж Мене любить ь, т ого Мій От ець полюбит ь, і Я т ого полюблю і йому обявлю Себе... Коли хт ось Мене любить ь, т о й слово Моє берегт име, і злюбит ь його Мій От ець, і приїдемо Ми до нього, і в ньому закладемо ж ит ло».*

Коли Ісус промовив ці глибокі слова, апостоли, мабуть, повністю їх не розуміли. Можливо, поступово почали розуміти їх після зіслання Святого Духа, а потім і на певних етапах свого життя, в певних випробовуваннях і переслідуваннях, коли ці глибокі правди відкривалися їм, наче промені світла... Тоді вони їх раптом пізнавали, осягали у світлі Святого Духа. Отож, Ісус промовив ці слова незалежно від того, наскільки їх розуміли чи не розуміли. Тепер Він їх не аналізує, не пояснює, бо знає, що це було б даремним. Того вечора Він їм каже: *«Ще багат о маю сказат и вам, але т епер ви не мож ет е зне-ст и».* Не можете знести! І тоді – а це дуже важливо – починає говорити про Святого Духа: *«А коли прийде Він, т ой Дух правди, Він вас уведе до повної правди».* Ісус не намагається пояснити цю глибину через якесь порівняння, а просто каже: *«Тепер Я не буду вам цього пояснювати, бо ви цього не можете знести».* Не можете знести! Тобто ще би згіршилися. І ми не можемо знести певні правди, проти яких бунтується наш зате-

мнений розум, що перебуває під впливом духа світу, під впливом нашого егоїзму. Той корінь зла в нас часто не хоче знести правду, яка навіть не є такою глибокою, як та, яку Ісус відкриває в особливій атмосфері Тайної вечері, і не людям натовпу, але групці найвірніших. Коли Ісус це говорив, там вже не було Юди-зрадника, там були тільки ті, які потім, в майбутньому, віддали життя за Христа. Там були тільки Його найвірніші, яких Він вибрав, за яких молився, яким давав приклад, яким проявив любов найвищою мірою. І хоч умивання ніг було тільки жестом, але цим Ісус показав, що любить їх. Однак Ісус любить і учнів, які живуть на початку цього ХХІ століття, яке є століттям апокаліптичним.

Ректором і деканом університету істинної мудрості є Святий Дух

«Це мовив Я до вас, – каже Ісус апостолам ввечері перед Своєю смертю, – коли з вами перебував». Він вже недовго буде з апостолами: це останні хвилини, коли Ісус прощається. Уявіть батька, який прощається зі своїми дітьми і знає, що наступного дня буде страчений; безвинно, але страчений. Він дає своїм любим дітям серце на долоні... Дає все, що має. А Ісус з набагато більшою любов'ю передає апостолам глибини правд – наскільки вони були здатні їх знести, прийняти... Він знав, що вони і так нездатні прийняти багато речей, але вказав на надію, якою є Святий Дух: *«А Ут ішит ель (Заст упник), якого От ець в Им'я Моє зішле...»* Коли хтось утішає когось, хто є в депресії, то словом може врятувати життя. Святий Дух є Утішитель – він потішає; Утішитель або Заступник. Отож, ми маємо протекцію на найвищій місцях. Уявімо собі, що хтось не може добитися правди і справедливості, це просто не вдається, але хтось інший скаже йому: *«Слухай, он там можеш знайти протекцію, там є чоловік, який відстоює правду, він заступиться за тебе...»* А ми маємо протекцію у Святого Духа! Він є наш Утішитель або Заступник. *«Свят ий Дух, якого пошле От ець в Им'я Моє, т ой вас»*, – а тепер увага: по-перше: *«Той вас навчит ь всьому»*, – а по-друге: *«нагадає вам все, що Я сказав вам».* Це дуже важливі речі. Що означає когось чомусь навчити? Це велика річ. Дечого людина вчиться роками. Вчитися чесноти... Вчитися покори... Вчитися терпеливості... Вчитися зносити терпіння і за все Богу дякувати. Це не так просто! Вчитися, коли хтось наплює нам в обличчя, спокійно витерти слину і ще й відповісти з терпеливістю і любов'ю – так, як